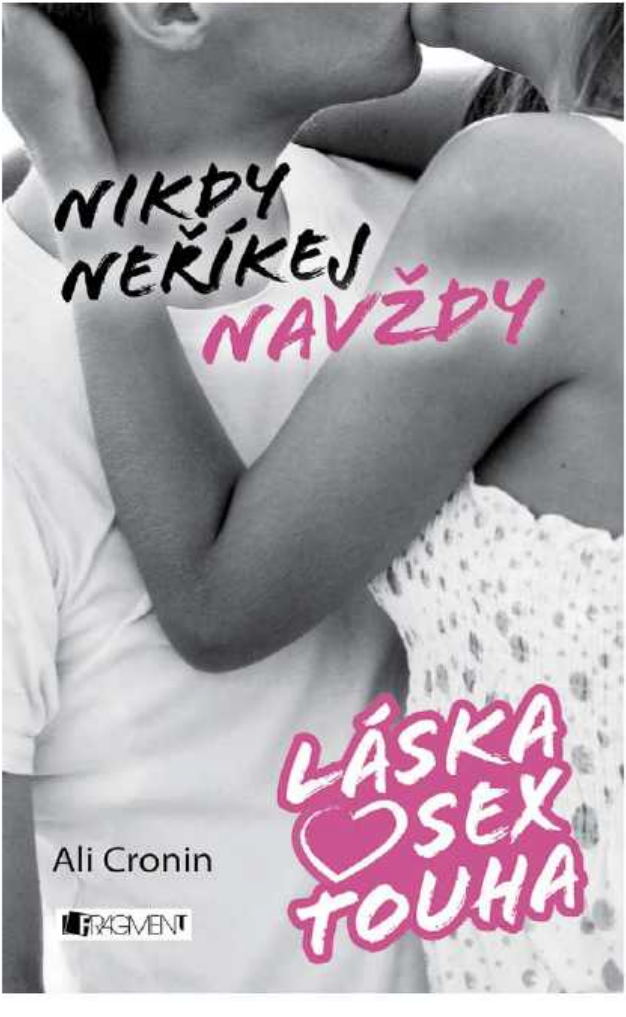
NIKDY
NEŘÍKEJ
NAVŽDY
LÁSKA
SEX
TOUHA
Ali Cronin
FRAGMENT

Láska, sex, touha
ikdy neříkej navžd

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

čtení ▪ radost ▪ poučení

Doporučujeme další e-knihy:
Lisa McMann – Lovkyně snů – Procitnutí
L. J. Smith - Říše temnot – Tajemství upírů
Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti
Veronika Bicker – Thriller – Motýlí křídla
Manuela Martini – Thriller – Mrazivé léto

Ali Cronin
Láska, sex, touha – Nikdy neříkej navždy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

NIKDY NEŘÍKEJ NAVŽDY

NIKDY NEŘÍKEJ NAVŽDY

Ali Cronin

FRAGMENT

1.

Ashley se protáhla jako kočka a zívla tak zeširoka, že jsem jí dohlídla až na ten plácavý cancourek hluboko v krku.

„Jasně, né, vlastně ani nevím," hekla hned po zívnutí. „Možná čtyři? Ale moment…" Zadívala se na strop společenské místnosti, jako by se z přilepených žvýkaček a cákanců dala vyčíst statistika jejích prázdninových sexuálních úlovků. „Jojo. Čtyři." Podrbala se na piercingu v obočí. Rozkošná Ashley a její neuhasitelné nutkání být co nejjízlivější.

Zavrtěla jsem se; zčásti proto, že na září bylo odporný vedro, no a kousavý křesílka v klubovně a k tomu zpocený stehna – žádná sláva. A navíc jsem měla tajemství. Tedy nebylo to přímo tajemství, ale současně jsem to nechtěla vyklopit jen tak. Holka si musí udržet úroveň, no ne?

Donna zatleskala na znamení, že Ashley je borec. „Bezva práce, kotě. Takže si to shrneme. Já mám nulu…" Hřbetem ruky si otřela čelo, jako by se hroutila žalem. „Tady naše miss monogamie má určitě jen jediný zářez."

Cass se usmála skoro provinile a objala si pokrčená kolena. Zlatíčko Cass po čtyřech letech chození s Adamem přesně věděla, kolik má zářezů na pažbě. Stačí říct, že Adam nemá na titul *missák* monogamie vůbec nárok.

„Takže nám zbývá už jenom naše feministická ká-

moška Sára.“ Donna mi dřepla na koleno a objala mě kolem krku.

„Něco novýho, hm?“ zapředla a přitom se mi tváří tiskla na tvář a třepetala řasami. Měla je nalíčené tak silně, až jsem cítila průvan. Odstrčila jsem ji. Byla pekelně těžká.

„Nic moc,“ broukla jsem ostýchavě, ale proti své vůli jsem se zazubila. Jsem fakt totální naivka.

Donna se mi mezitím uvelebila u nohou a teď ke mně vzhlížela velikánskýma tmavýma očima. „Panenko skákavá, ty to máš za sebou!“

Nato jsem se normálně zahihňala. Uznávám, jsem prostě nesvéprávná.

Ash a Cass se v křeslech dychtivě předklonily, jako bych měla na jazyku trhák století: najednou mě provrtávaly tři páry očí a všechna obočí nad nimi povyjela zvědavostí snad až ke stropu.

„Co je?“ podivila jsem se nevinně.

Ash jen zavrčela a hodila po mně ohryzek svého jablka. „Tak to vyklop!“

„No, jmenuje se Joe…“ začala jsem, ale okamžitě mě přehlušil vřískot všech tří kámošek. Následoval bezdechý zlomek vteřiny propastného ticha, kdy lidi kolem umlkli a ohlídli se po nás, ale hned se všechno vrátilo do normálu. Byl první den nového pololetí a nešlo o první vřískání nad něčím novým drbem.

„Já VĚDĚLA, že se něco děje!“ brebentila Cass vítězoslavně. „Co jsme sem přišly, poskakuješ tady jako v komiksu.“

Donna mě láskyplně šťouchla do lokte. „Kdo by si

pomyslel, že naše malá odpůrkyně mužů je najednou úplně dospělá!“

„Auuu! Odpal!“ utrhla jsem se na ni mile a mnula si paži. „A navíc, nikdo netvrdí, že mužský nenávidím!“

„Hele, a co všechno bylo?“ vyzvídala Cass a předem se zubila při pomyšlení na ten šťavnatý drb, co jim užuž naservíruju.

A tak jsem vyklopila všechno.

Začalo to míčem s disneyovskou princeznou.

Byli jsme na dovolený ve Španělsku, já, mamka, taťka a můj mladší bráška Daniel. Je mu dvanáct a od debility ho dělí jen milimetřík, takže ve svém vlastním zájmu jsem se mu držela z cesty. Upřímně měla jsem v plánu se jen opalovat, číst, plavat, baštit a možná se rozhlídnout trochu po okolí a občas nakupovat. Tedy aby bylo jasno. Samozřejmě, že rodiče mám ráda. Obvykle mi je v jejich společnosti fajn, ovšem jejich a moje představy o dovolené se příšerně rozcházely; například zkuste najít kompromis mezi vstáváním za úsvitu, abyste vyrazili k antickým ruinám, a dřímáním do oběda, abyste načerpali dost sil na celoodpolední lenošení. Krátce řečeno – nebyla jsem nijak zapálená pro jakýkoliv poznávací akce.

První tři dny jsme se všichni placatili na pláži a rodiče mi okázale vycházeli ve všem vstříc, ale nakonec podlehli volání místních krás a naložili Dana (šmejda mrňavýho) do pronajatého auta a vyrazili do hor fotit „vyhlídku“, zatímco já se svým iPodem a knížkou zamířila na pláž, abych se zodpovědně věnovala nicnedělání.

Rozložila jsem osušku, odhalené části těla namazala faktorem 30 a uvelebila se k dívčímu románku, ke kterému mi do sluchátek zněla Ellie Gouldingová. Užívala jsem si, že se vyhřívám na sluníčku, a navíc úplně sama. Vzpomněla jsem si na chipsy a čokoládu, které čekaly v chladicí tašce vedle mě. Mamka s taťkou vyznávali zásadu, že jíst něco mezi jídly svědčí o vadě charakteru. Jako by bylo něco ušlechtilého na tom, když člověk až do večeře motá slabostí nohama. Teď se mnou ale nebyli a nemohli mi dávat kázání. Spokojeně jsem se zavrtěla. A v tom okamžiku zčistajasna přiletěl míč a odrazil se mi od slunečních brýlí, ze kterých mi vyloupl obě skla.

„Jau! Co to…?“ zaskučela jsem a hrábla po svých nebohých rozbitých brýlích. Byla to sice jen levná značka Primark, ale o to nešlo. Vzhlédla jsem a zjistila, že těsně u mě někdo stojí. Do očí mi svítilo slunce, ale rozeznala jsem, že to je chlapec asi v mém věku. A netvářil se nějak extra kajícně.

„Co tady hernajs vyvádíš? Hnusně to bolí!“ Celou mě zalil sexy odstín červené řepy, zčásti z leknutí a bolesti, ale hlavně proto, že jsem nebyla hádavý typ. Většinou jsem se spokojila s nesouhlasným syknutím, ale tentokrát jsem zuřila tak strašně, že jsem se prostě neovládla.

„Hele, člověče, vážně mě to mrzí,“ zasmál se. „Ale nebylo to schválně. Ben je jako záložník hotový slon.“ Mávl dozadu ke třem frajírkům, kteří na mě ukazovali a smíchy se mohli potrhat. No super.

„Chm, klidně jsem mohla oslepnout,“ brblala jsem.

„Bez urážky, ale to těžko,“ ušklíbl se chlapec poba-

veně. Co mu přijde tak legračního? „Je z umělý hmoty. Koukni."

Podal mi míč, který na sobě měl obrázky disneyovských princezen. Jasně že jsem se do něho nezamilovala v tu vteřinu a hned na místě, ale rozhodně to tímhle začalo.

Každopádně se mi pusa začala sama od sebe usmívat. „Moc hezký míč," vypleskla jsem. A hned nato jsem zase zrudla, jak jsem se snažila nezírat mu do rozkroku.

Kolenem vykopl míč do vzduchu a párkrát to zopakoval. „Dík. Našel jsem ho."

„Bezva. To máš kliku," kníkla jsem vtipně.

Naklonil hlavu k rameni, jako by říkal: „Chm. Divná holka," ale pak – navzdory mé výřečnosti – sebou plácl na písek vedle mě.

„Já jsem Joe," představil se.

„Ahoj Joe." Chvíli na mě zíral a já na oplátku civěla na něho. A jo, kruciš. Přece. Zdvořilostní fráze. „Sára," vyklopila jsem chvatně.

„No, rád tě poznávám, Sáro," usmál se znovu. Měl až komicky dokonalé zuby, čímž se taky vysvětlovala ta jeho přehnaná usměvavost. Předváděl se. Koukl dolů, aby si z nártu setřepl mouchu, a já hned využila příležitost pořádně si ho prohlídnout. Krátké světlehnědé vlasy měl od slaného příboje ztvrdlé jako dráty, tmavě hnědé oči, štíhlá, ale ne hubená postava, na sobě nic než plandavý koupací šortky. Bez diskuse, byl to sexy kluk.

„Tak co, jseš tady sama?" zajímal se a přitom si přehazoval míč z ruky do ruky.

Zavrtěla jsem hlavou. „S našima.“ A překotně jsem dodala: „Ale jinak si můžu dělat, co chci. A jak to je s tebou?“

„Jsem tady s nimi,“ ukázal Joe bradou na svoje kamarády, kteří se teď navzájem poráželi do písku. „Spolužáci z vejšky.“

Sledovali jsme, jak se jeden z nich chytil za prsa a dramaticky zpomaleně se zhroutil pod pomyslnoudávkou z pomyslného samopalu toho druhého, udiveně jsem povytáhla obočí.

„Aha, a co děláš za obor?“ zeptala jsem se. „Flinkání po plážích?“ (Páni, normálně se s ním bavím! Dokud jeho kamarádi zůstanou u vody, já zůstanu v pohodě. Jednoho neznámýho člověka zvládnu, ale nový lidi? To patřilo k mým nejhorším nočním můrám. Nevěděla jsem, co dělat, co říkat – dokonce ani jak stát. Mám si dát ruce za záda? Mám si je založit na hrudi? Jak se mám tvářit? Chápete? Prostě zlý sen. Takže v podobných situacích jsem se prostě stáhla. Možná že odtud se brala moje pověst nepřítelkyně mužů. Lidi si mou společenskou neohrabanost vykládali jako nafrněnost.)

Ale třikrát hurá, protože Joe se rozesmál! „Jasně, a to jako dvouobor s pornoprůmyslem,“ vylepšil mou otázku. A nato se pro změnu začervenal on, nebo se mi to jen zdálo?

„Tedy, ne doslova, pochop… to přímo nestuduju, chápeš?“

A to už jsem se smála i já. „Dobrý, mně došlo, jak to myslíš.“

„Bezva.“ Na okamžik zachytil můj pohled a opět se tak nádherně usmál.

Proti své vůli jsem se zachvěla vzrušením. Považte, že já – královna všech panen! – si hovím na španělské pláži a klábosím s klukem, který nejenom že je nádherný a zábavný, ale navíc se mi právě zadíval hluboko do očí. Holky mi to zaboha neuvěří. K čertu, vždyť tomu sotva věřím i *já sama*! Štve mě role panny mezi, no, mezi celou bandou nepanen. Nenávidím to. Ale současně jsem vlastně smířená s tím, že to tak zůstane napořád. Představa, že se klukovi líbím natolik, aby *to* se mnou chtěl dělat, mi zkrátka připadala… ujetá.

Neberte to tak, že mám nějaký mindráky. Netrávím hodiny před zrcadlem a nehnusím si vlastní tělo ani se moc nelíčím, ale jsem ctižádostivá. Až budu starší, chtěla bych se stát spisovatelkou a dělám první poslední, abych toho dosáhla. Například civím půl hodiny do prázdna a maluju si, jak mám v knihkupectví Waterstones autogramiádu. Jo, vidím to úplně živě. Ale představit si sama sebe v sexuální scénce? To už je problém. To je makačka.

„… a vůbec, přidej se k nám, teda jestli chceš.“ Joe se na mě dívá a čeká na odpověď. Do pytle, tak soustředěně jsem analyzovala náš rozhovor, až jsem z něj vypadla (moje životní prokletí).

„Promiň, cos to říkal?“

Joe po mně opět koukne stylem divná-cizí-holka a zopakuje: „Dnes večer máme na pláži grilovačku. Tak jestli by ses nechtěla ukázat.“

„Ale jo. Super. Určitě.“ Naštěstí zmlknu těsně předtím, než dodám: „Dovolím se mamky.“

Joe vyskočí a opráší si zadek od písku. „Fajn. Tak ahoj kolem devátý.“

A sebere svůj míč s princeznami a odkluše, přičemž pravidelně nakopává Popelku rovnou do obličeje.

U večeře jsem nadhodila svoje večerní plány.

„Tak mě napadlo, že bych dnes večer na chvíli vypadla," utrousila jsem a jakoby nic si na talíř nabírala brambory.

Rázem jsem na sobě ucítila oči obou rodičů. „No dobře, a s kým?" šel taťka jako vždycky hned k věci.

„Jen s pár lidma, co jsem potkala na pláži."

„S lidmi… nebo s *chlapci*?" Taťka vykulil oči a pohrozil mi ukazováčkem.

„S *chlapci…*" napodobila jsem ho. „Ale buď v klidu, není jim víc než mně."

Taťka si na steak vymáčkl omáčku z lahve. „Výborně, v tom případě jsem bez starosti." S mamkou si vyměnili tajné mrknutí. Nenáviděla jsem to jejich „Óóóch, podívej, jak si naše puberťačka hraje na dospělou".

Otráveně jsem zvedla oči ke stropu. „Mezi námi, původně jsme plánovali monumentální orgie, ale pokud vás to uklidní, tak zkrátka půjdeme jen grilovat na pláž."

„Co je to orgie?" zapištěl Dan.

„Ale to je v pořádku," kývla mamka. Dana si nevšímala. „Hlavně se nevrať moc pozdě. A neopij se." Znovu se s taťkou na sebe usmáli. Jo, děsná psina, když doma máte puberťáka, co vám nedělá těžkou hlavu. Jen počkejte, vyhrožovala jsem v duchu. To všechno se může změnit.

Večer jsem nervózně klopýtala stezkou k pláži s nervózním svíráním v břiše a s falešným opálením na nohách. Komicky dlouho jsem se rozhodovala, v čem jít: probrala jsem možnosti od skoro ničeho (plavky a šátek uvázaný v pase) až po totálně trapný společenský ohoz s lodičkami na podpatku. Nakonec jsem sáhla po letních šatech z H&M a k nim si vzala pantofle a mamčin kašmírový šál na zahřátí. Ne přímo dechberoucí model, ale na druhou stranu já taky nejsem žádná módní lvice.

Na pláž jsem došla už za soumraku. Chvíli jsem si zpovzdálí prohlížela toho zvláštního kluka, který – což bylo ještě zvláštnější – se o mě zřejmě zajímal. Seděl v písku a paprsky zapadajícího slunce ho zalévaly bronzovou září. Díval se na moře a občas si přihnul piva z lahve. Jeho kámoši blbli ve vodě, jejich pokřikování a smích se vzdouvaly ve vlnách stejně jako moře. Ale on byl spokojený jenom tak, že seděl a… existoval.

A pink! Vtom jsem se do něho zamilovala. Během toho zlomku vteřinky, než signál z oka dorazí do mozku, jsem se z žalostně nezkušený sedmnáctky s pitomě vysokými nároky změnila na holku, která se prostě jen dočkala toho pravého. Málem jsem se tomu rozesmála. Zhluboka jsem se nadechla a pustila se po pláži k vodě; žabky se mi po písku smekaly a z mé ladné chůze modelky se stalo přitažlivé vrávorání opilce.

„Sáro, ahoj!“ přivítal mě Joe, vyskočil a dal mi pusu na tvář. Měl trošičku strniště a krásně voněl. Tak svěže a jakoby okurkově.

„Sedni si. Chceš se napít?“ nabídl mi lahev piva, které normálně nesnáším, ale stejně jsem si ho vzala. Rozhlížela jsem se a pátrala, kde se rožní.

„Ukázalo se, že na pláži zakázali ohně,“ vysvětlil Joe, který si můj pohled správně vyložil. „Gril nám zabavili.“ Trucovitě vystrčil dolní ret jako malý kluk, ale mně to připadalo roztomilý.

„A proč nejsi s kamarády?“ zeptala jsem se, usrkla pivo a zatvářila se. Joe se na mě zkoumavě díval. „Tobě to nechutná, viď?“ zazubil se.

„Moc ne,“ přiznala jsem se.

„Ukaž, já to dopiju.“ Když si ode mě bral lahev, zavadili jsme o sebe. „Mám dojem, že tam jsou i dvě koly.“ Kývl směrem k igelitce s logem supermarketu.

„Díky,“ řekla jsem, jednu vytáhla a přiťukla si s jeho pivem. „Na zdraví.“

„Hlavně na tvoje, Sáro nepivařko.“

„Hm. A proč se vlastně nekoupeš?“ zeptala jsem se znovu.

Joe se koukl dolů na písek, usmál se a opět mi pohlédl do očí. „Protože mám skvělý kámoše,“ odpověděl záhadně.

„Aha. Fajn. Bezva,“ broukla jsem, protože jsem si nechtěla nic domýšlet. I když jsem si samozřejmě ihned domýšlela, že ho nejspíš tady nechali, abychom mohli zůstat sami.

Joe se mi nepřestával dívat do očí a já cítila horko v obličeji. „Jsi vážně krásná, víš?“ zeptal se mě prostě. Předpokládala jsem, že jde o řečnickou otázku. Uznejte, co se na to dalo říct? „No, přece musíš vidět, že

doopravdy krásná nejsem. Ale ve správným světle docela ujdu, že jo?“ to těžko. Ale mlčela jsem a připitoměle se usmívala. Zjistila jsem, že i když člověk ví, že poklona není úplně pravdivá, stejně mu rozezpívá srdce. Radši jsem si lokla koly, abych dělala taky něco jinýho, než se stupidně křenila.

Joe se mi pohledem pověsil na rty a naklonil se mi k obličeji. Ráda bych řekla, že naše rty se setkaly ve vášnivém polibku, zatímco před námi se symbolicky tříštily vlny, ale ve skutečnosti jsem se zakuckala kolou.

„Ale propána,“ vyhekla jsem, když jsem konečně popadla dech. „Tohle se asi stát nemělo.“ Sebrala jsem odvahu a jukla na Joea. Místo aby se tvářil otráveně, v očích mu jiskřilo něco proklatě podobného lásce. Něžně mi položil dlaň na šíji. „Pojď blíž, ty,“ zasmál se a přitáhl si mě k sobě.

Následoval polibek.

2.

A následoval jekot od děvčat v klubovně.

„No to mě podrž a jaký to bylo?“ vyhrkla Cass s rozzářenýma očima a uchváceně sepnula ruce.

„Na to kašli!“ dorážela Donna. „Kdy došlo na sex?“

„Bylo to krásný,“ usmála jsem se při vzpomínce, jak mě Joe hladil po tváři a druhou rukou mi projížděl vlasy na šíji. Slovo krásný to ani zdaleka nevystihovalo. Bylo to blaho, ryzí a čistá slast a já si připadala nádherná a sexy a výjimečná.

„Týjo, koukni na ni!“ předla Ashley a natáhla ruku, aby mi za ucho zastrčila uvolněný pramínek vlasů. „Je tááák zaláskovaná.“

„Sklapni, Ash,“ zavrčela jsem a snažila se nevnímat srdce, které se mi splašilo pokaždé, kdykoliv jsem pomyslela na Joea.

„Ale stejně,“ dotírala Donna a rukama předvedla hrozně trapný pohyby. „Co ten sex…?“

„Všechno má svůj čas, Donno,“ pronesla jsem upjatě. „Dáma nic neuspěchá, to bys měla vědět.“

Ashley si odfrkla. „Kecy. Dáma to bere, kdykoliv má chuť.“ S Cass jsme se po sobě koukly a zvedly oči ke stropu. Tohle bylo Ashleyino oblíbené téma.

„Podle toho se pozná skalní feministka,“ ušklíbla se Ash a dloubala si nehet na palci.

„Přesně tak, zatím nestahuj kalhotky,“ napomenula ji Cass a okázale přehlídla fakáč, který si za to vysloužila. „Pokračuj, kočko.“

Ale moje další svěřování přerušilo zvonění na začátek příští hodiny. Slíbily jsme si, že se v klubovně sejdeme v pauze na oběd, a šly každá po svém. Já na angličtinu, Cass na ekonomii, Donna na divadelní vědu a Ash na mediální studia. Teda, ne že bychom navzájem znaly svoje rozvrhy.

Ve skutečnosti jsme jedna o druhé věděly vlastně úplně všechno, a to už od prvního týdne sedmého ročníku. Znáte to, když člověk přijde do nové školy, seznámí se s lidmi fakt rychle, ale opravdové kamarády si najde až za hodně dlouho. Tak to v našem případě neplatilo. Našly jsme se okamžitě, jako bychom si byly souzeny.

Hned druhý den školy jsme se v hodině přírodních věd ocitly u jednoho stolu. Cass a Donna chodily na stejnou základku, i když se spolu nikdy nekamarádily, ale jinak jsme se mezi sebou vůbec neznaly. Mojí nejlepší kámoškou ze základní školy byla Megan Robertsová, ale ta se během letních prázdnin přestěhovala do Austrálie a já nefalšovaně truchlila. Měla jsem dojem, že ze mě zbyla jenom půlka, a vlastně jsem kašlala na to, ke komu mě učitel posadí. Stejně jsem neměla na vybranou, protože pan učitel Evershot nás rozsadil podle svého.

Měla jsem ve zvyku okamžitě nenávidět každého učitele, který nám při skupinové práci nedovolil vybrat si místo a lidi podle vlastní chuti, ale na pana Evershota se člověk zlobit nemohl, protože byl mrňavý jako skřítek, choval se mile a nehrál si na kruťáka. A taky měl *příšerně* silný severní přízvuk. Přistěhoval se z Wakefieldu v Yorkshiru. Věděla jsem to, protože to

bylo napsaný na nástěnce, když jsme přišli první den do školy. „Pan Evershot. Z Wakefieldu v Yorkshire." Nějaký kluk zahulákal: „A to proto mluvíte tak srandovně, pane učiteli?" A pan Evershot se mu podíval do očí a prostě odpověděl: „Jo." To drzouna umlčelo.

Ale k věci. Seděly jsme spolu: Donně a Cass bylo trapně, protože i když chodily do stejné školy, předtím spolu skoro nepromluvily a už vůbec nikdy neseděly vedle sebe. Ashley si okusovala kůžičku u nehtů a tvářila se načuřeně, protože její maminka se zrovna rozešla s přítelem, který byl Ashley vážně sympatický, a já se užírala sebelítostí a rozpaky. Takhle na papíře to nevypadá extra nadějně, že jo?

Ale potom nám pan učitel Evershot nařídil, ať se ve skupinách začneme bavit o tom, která místnost je v domě nejnebezpečnější (učení pro sedmý ročník?), takže jsme spolu musely mluvit.

„No, je jasný, že kuchyně," prohlásila Ashley, ze které jsem okamžitě dostala vítr, protože v hodině drze žvejkala a tvářila se znuděně (tenkrát jsem nepotřebovala moc, abych se vyděsila).

„V tom případě budeme hlasovat pro obývák!" ozvala se Donna. „Ať jsme originální." Ash s tím nejspíš souhlasila, i když si už nevzpomínám, co řekla, ale Cass pípla: „Za originalitu asi extra body nedostaneme. Scénář předepisuje buď správnou, nebo špatnou odpověď." Dodnes si pamatuju její hlas: něžný a tichý, jako by se upřímně snažila pomoct. V tu ránu jsem ji začala šíleně obdivovat, protože jednak se postavila Donně, která měla ještě venkovštější přízvuk než já, a za druhé použila slovo „scénář".

Takže jsme spolu sice mluvily, ale nikdo nás nemohl podezřívat z bleskových sympatií, dokud nenastal okamžik zrodu našeho kamarádství: když pan Evershot procházel kolem našeho stolu, nechtěně škobrtnul a tiše zaklel: „Kurňa!!“

A naši čtveřici to normálně odbouralo. Učitel, co řekne sprosťárnu, je legrační sám o sobě, ale učitel, co nadává v nářečí? Brečely jsme smíchy. Vyly jsme a dusily se jako hejno astmatických hus. Po minutě jsme se ráčily zklidnit, ale pak jedna z nás koukla po sousedce a vypuklo to nanovo.

„Je vám něco k smíchu, děvčata?“ obrátil se k nám pan Evershot suše, ale nenapomenul nás, jen dodal: „Těší mě, že spolu vycházíte, ale hlavně ať je to znát na výsledcích.“ Ukázal na list papíru před námi a my se zase po sobě s hihňáním koukly, ale poslušně jsme se vrátily k seznamu nebezpečných domácích spotřebičů.

Tak po tomhle zážitku se lidi prostě musejí skamarádit. Brzy jsme společně začaly chodit na obědy a od té doby nám parta vydržela. Tenkrát nám bylo teprve jedenáct, většinou jsme ještě ani nemenstruovaly.

A nejlepší kámošky jsme dodneška a společně se chystáme vyrazit do toho velkého, nekonečného světa.

Ovšem nejdřív musím já jít na angličtinu, Cass na ekonomii, Donna na divadelní vědu a Ash na mediální studia…

3.

„Tak tedy. Zdání a realita v Janě Eyrové… Děkuji, pane Jonesi.“ Pan učitel Roberts strčil mému kamarádovi Richovi štos papírů, aby je rozdal. Janu Eyrovou miluju, ale učitel Roberts měl neprůstřelný trik, jak z každé knížky udělat tu nejšílenější nudu, co kdy někdo napsal. Navíc trval na tom, že mu musíme říkat pane Robertsi, ne pane učiteli, a na oplátku jsme pro něho pan Ten-a-ten nebo slečna Ta-a-ta. Pevně věřil, že jako jediný na světě nás učí tradičním hodnotám, protože s námi jednal s dávkou respektu, který si podle něho jako studenti posledního ročníku střední školy zasloužíme. Podle nás byl kokot. Zkrátka já Janu Eyrovou přečetla pětkrát, takže jsem se kliďánko vypnula. Ne snad, že bych zasněně civěla z okna s tajuplným úsměvem na rtech, ale moc k tomu nechybělo.

Kdybyste jen tušili, jak strašně moc jsem nechtěla patřit k těm holkám, co nedokážou myslet na nic kromě svého kluka, ale vážně jsem měla těžký problém vecpat si do hlavy něco jiného. Přesně před týdnem jsme s Joem seděli v kavárně u pláže, srkali kávu a užívali si ze všech sil. Milion kilometrů od dusné třídy v Brightonu.

Během toho negrilovacího večera jsme s Joem strávili na pláži celé hodiny. Jeho kámoše nakonec přestalo to blbnutí ve vodě bavit a po písku přiběhli k nám. Rozpačitě jsem se posadila a urovnala si sukni, zatímco všichni se hlučně vrhli na pití, rozkládali osušky

a kapali na nás vodu. Voněli jako mladí kluci: čerstvým potem, pivem a kdovíčím, co na sebe ráno stříkli, aby nesmrděli. Ta náhlá změna atmosféry mě dost vykolejila.

Joe neurčitě mávl směrem ke svým kamarádům: „Ben, Rav, Will – Sára. Sára – Ben, Rav, Will." Nebyla jsem si jistá, kdo je kdo, ale domyslela jsem si, že Rav je ten s hnědou kůží, co seděl uprostřed. S úsměvem řekl ahoj a okamžitě sklopil oči k vlastním rukám. Kapku jsem se uvolnila. Vždyť můžeme mlčet a stydět se společně.

„Tak co, odkud jsi, Sáro?" zeptal se Ben/Will. Byl malý a mluvil se skotským přízvukem, ale podle tmavého opálení a hnědých vlnitých vlasů by si ho člověk klidně spletl s místním mládencem. Nasadila jsem svůj nejlepší úsměv, jaký mám na vyvolávání prvního dojmu: „Z Brightonu. A ty?"

„Z Perthu." Spikleneckým šeptem dodal: „Z toho ve Skotsku." Pitomě jsem na něho civěla. „Pochop, ne z toho v Austrálii." Vymáčkla jsem ze sebe zasmání a on se dvorně uklonil. „Chápu, že to je ubohej vtípek, ale dík za snahu."

Jak se konverzace prkenně a fakt mučivě vlekla dál, ukázalo se, že to je Ben. Byl docela zábavný. Ten druhý, Will, byl urostlý, svalnatý a hezký tím hollywoodsky kýčovitým stylem. Bronzově opálený, s výraznými lícními kostmi a ohnivýma očima. A sám si to uvědomoval, a tak se choval otráveně a cynicky, jako by se vůbec nemusel namáhat, protože jeho žhavý sexy vzhled vydal za víc než mluvení. Nuda. A zuby neměl ani náhodou tak pěkné jako Joe. Snažila jsem se do

rozhovoru taky zapojit, ale pořád mě rozptylovaly splašené pocity a zaboha jsem se nedokázala soustředit. Zoufale jsem si přála, aby mě a Joea nechali o samotě, ale současně jsem se jejich odchodu děsila, protože co kdyby se k nim přidal i Joe?

Nakonec moje utrpení utnul Rav. Oznámil, že padá hlady, takže si s Benem a Willem skočí někam na jídlo. Joe kámošům řekl, že nepůjde. Že chce zůstat se mnou. (Chce zůstat se mnou! Proč nemám tričko s tímhle nápisem?)

Sotva chlapci zmizeli, Joe se svalil do písku na záda a protáhl se. „Díky bohu. Už jsem se bál, že ty zadky nikdy nezvednou." Založil si ruce pod hlavu a zakřenil se na mě. „Dík, žes to vydržela."

Jen jsem se usmála a zrovna začala sbírat odvahu k prvnímu kroku, když mě k sobě něžně stáhl. Líbali jsme se a Joe mě rukou hladil po noze a vklouzl s ní pod sukni, po stehně pořád výš. Cítila jsem, že se mi rozbušilo srdce: zčásti proto, že to bylo úžasné, ale především to bylo neprobádané, a tedy děsivé území. A když se mi začal prsty dobývat pod lem kalhotek, ruku jsem mu jemně odstrčila.

„Copak ty nechceš?" zašeptal Joe a přitom mi líbal ušní lalůček.

Netušila jsem, co říct, abych nepokazila tu náladu, tak jsem ho políbila, trochu zavrtěla hlavou a líbala ho dál, ale přitom mu ruku přestěhovala na svoje záda.

Joe zanaříkal: „Ty mě vraždíš, chápeš vůbec?" A pak mě začal líbat tvrdě, jazykem se proplétal s mým a přitom občas skoro zasténal. Bylo to šíleně vzrušující a já bych na místě poslala svoje panenství

do háje, kdybychom ovšem neleželi na veřejném prostranství a kdybych Joea neznala přesně dvanáct hodin. Pochopte, nejsem beznadějný romantik odtržený od reality, ale přece jen jsem od toho přelomového okamžiku chtěla víc než písek v rozkroku a neodbytný strach, že náhodnému chodci předvedeme soukromé porno. Už beztak jsem zašla nesrovnatelně dál než kdykoliv předtím.

A tak jsme se dál líbali (hodně) a povídali si (trochu) a mně to bohatě stačilo ke spokojenosti. Prozatím.

Když obloha začínala blednout, leželi jsme s Joem pořád v písku. Paží mě objímal kolem ramen a já se mu hlavou opírala o prsa. Poslouchala jsem tlukot jeho srdce, zatímco ve mně dovádivě pobublával pocit absolutního štěstí.

„Měla bych se vrátit!“ řekla jsem nakonec, dlaní mu přejela po hebkém opraném tričku a v duchu si až k pláči přála, aby tahle noc byla nekonečná.

Políbil mě na šešulku a povzdechl si: „Škoda,“ ale pak se sklonil a šeptl mi do ucha: „Mám s tebou jistý plány, holčičko.“

Och bože. Sex, sex.

„No jo, tak si je prostě musíš uvázat k boudě,“ zasmála jsem se a vyhrabala se na nohy. Nešlo jen o moje vlastní zmatené pocity a strach, že se dám přemluvit, protože kdyby mě Joe chtěl odvést k sobě, nerada bych pak zpanikařeným rodičům vysvětlovala, kde přesně jsem byla. A protože jsem nechtěla trapný zádrhel s rodiči vysvětlovat ani Joeovi, jednoduše jsem řekla: „Chceš se sejít někdy během dne?“ Snažila jsem se

o ledabylý tón, který ale vůbec neodpovídal mým skutečným pocitům.

Joe se rozvalil na záda a zase si podložil hlavu rukama. „To si piš!“ zazubil se a výmluvně zacukal obočím.

„V kavárně u pláže?“ upřesnila jsem významně.

Kratičce zasalutoval: „Rozkaz, Sáro Nerada-pivo.“ Nečekaně vyskočil, chytil mě kolem pasu a přitáhl k sobě. „Jsi nádherná!“ vyhrkl a znovu mě vášnivě políbil.

Povedlo se mi vyklouznout z jeho objetí a smála jsem se jeho předstíraným pokusům mě znovu ulovit. „Joe! Vážně musím jít!“

Nakonec mě tedy pleskl po zadku. „Tak utíkej. A ve čtyři odpoledne se nezapomeň ukázat v kavárně, jinak máš průšvih!“

„Jo, už se strachy třesu!“ popíchla jsem ho a s hihňáním utekla před jeho dalším loveckým pokusem. K nevíře, jak trocha pořádnýho líbání zvedne holce sebevědomí!

Usmívala jsem se celou dobu, co jsem běžela klikatou stezkou lemovanou keři od pláže k našemu bungalovu, z plných plic jsem vdechovala opojnou vůni levandule a jalovce a připadala si neporazitelná. Tichounce jsem si otevřela a zase za sebou zamkla. Naštěstí v chatě vládlo absolutní ticho, tedy s výjimkou tlumeného elektrického šumu a zpěvu cikád pod okny. Žabky na dlažbě děsně pleskaly, tak jsem je skopla a ostražitě najukla do pokoje našich, aby věděli, že jsem zpátky. Naštěstí se neprobrali natolik, aby si všimli, že přes žaluzie začíná prosakovat denní světlo. Vplížila jsem

se do kuchyně a otevřela lednici. Šunka, sýr, rajčata, chleba a čokoláda. Senzace. Udělala jsem si obrovský obložený chleba, dala ho na tác spolu s chipsy, kusancem čokolády a sklenicí vody a odnesla do obývacího pokoje. Tam jsem hrábla po dálkovém ovladači a uvelebila se na pohovce s nohama skrčenýma pod sebou. V televizi běžely jen španělské kanály, ale narazila jsem na epizodu z *Přátel* – sice dabovanou, jak jinak, ale bylo to zvláštně uklidňující.

Stejně jsem na televizi neměla náladu. Chtěla jsem prostě jen existovat. Být vzhůru, když se obloha rozsvěcí, cpát se sendvičem, protože jsem se právě dlouhé hodiny líbala na pláži s klukem, který mi rozklopýtal srdce, a po nějaké večeři jsem ani nevzdechla.

Nikdy dřív jsem podobný pocit nezažila ani náznakem. Ne snad, že bych s chozením začala vyloženě pozdě – první rande jsem měla v osmičce na školním výletě do Francie – ale nikdy nešlo o moc víc než o pusy. Poprvé to bylo na prázdninové školní praxi, kdy jsme se já a Cass dvě hodiny líbaly s klukama z jiné školy. Bylo to naprosto neviňoučké, ale vzpomínám si, jak dospěle jsem si připadala, protože jsem se líbala jako dospělí lidi v televizi. Milé, že jo? Ale od té doby se to dál nijak extra neposunulo. Problém nebyl v tom, že bych nechtěla, spíš jsem to nechtěla dělat s klukama, co byli k mání. A tak se ze mě stala Sára Millarová, odpůrkyně mužů. Nepije, neflirtuje, není k chlapcům vstřícná. Tečka. Nejdál jsem zašla s mazlením na mejdanu v jedenáctém ročníku. (A možná bych to dotáhla až do konce, kdyby mě nepřijel taťka vyzvednout. Tragédie, to je jasné, ale na druhou stra-